

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/48/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312207169
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8312207169.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Antónie Kandravej a sudcov JUDr. Petra Straku a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu P. F., nar. XX.XX.XXXX, P. XX, Z., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, AK Svidník, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, proti žalovanému RINGIER SLOVAKIA a.s. Prievozská 14, Bratislava, IČO: 00 678 155, zast. Jánom Havlátom, Advokátska kancelária HAVLÁT & Partners, Rudnayovo námestie č.1, Bratislava, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 5C/109/2012-64 zo dňa 17.12. 2012 takto jednohlasne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Náhrada trov odvolacieho konania sa účastníkom n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa domáhal žalobou zo dňa 18. 01. 2008, aby žalovanému bola uložená povinnosť uverejniť v denníku Nový čas vyhlásenie s presným textom uvedeným v petite žaloby a zároveň žiadal priznať aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1.000.000,- Sk (33.193, 91 Eur).

Prvostupňový súd rozhodol rozsudkom zo dňa 09. 11. 2010 a uložil žalovanému, aby v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku uverejnil v denníku Nový čas vyhlásenie: V našom denníku sme dňa 07. 12. 2000 uverejnili správu s titulkom „Policajt predložil falošné vysvedčenie“. V ňom sme uviedli, že policajt P. G. podvodom pripravil prešovskú políciu o viac ako 1.000.000,- Sk a na základe falošného vysvedčenia získal vyššiu platovú triedu než mu prináleží. Tieto tvrdenia v správe sa ukázali ako nepravdivé, my sme ho však pred skončením trestného konania označili ako vinného, a preto sa za obsah správy P. G. ospravedlňujeme.“ Nárok o zaplatenie 33.193, 91 Eur vylúčil na samostatné konanie.

Prvostupňový súd o náhrade nemajetkovej ujmy v súvislosti s neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu rozhodol tak, že žalobu zamietol a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v prvom rade preskúmaval opodstatnenosť vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného v súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy.

Námietku žalovaného považoval za opodstatnenú a nárok žalobcu za premlčaný. Svoj záver odôvodnil tým, že premlčaniu podlieha právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ako majetkové právo a premlčuje sa vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Článok, ktorým bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobcu bol uverejnený dňa 07. 12 2000 a podľa názoru prvostupňového súdu mohol žalobca už v tento deň podať návrh na ochranu osobnosti. Skutočnosť, že sa následne viedli trestné konania ako aj konanie o určenie platnosti maturitného vysvedčenia žalobcu neovplyvnili plynutie premlčacej doby. Podľa názoru prvostupňového súdu si žalobca mohol uplatniť svoj nárok v dobe od 07.12. 2000 do 07. 12. 2003. Svoj nárok si uplatnil dňa 18. 12. 2008, a preto nárok považoval za premlčaný.

Poukázal na ustanovenia § 100 ods. 1, § 100 ods. 2, § 101, § 112 Občianskeho zákonníka.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré mu vznikli na trovách právneho zastúpenia. Poukázal na to, že žalobu o ochranu osobnosti posúdil ako celok, pokiaľ ide o nárok na odstránenie následkov týchto zásahov a primerané zadostučinenie. Mal za to, že žalobca bol v konaní v podstate sporu úspešným a v konaní bolo potvrdené, že žalovaný zasiahol neprimerane do jeho osobnostných práv. Priznal mu tak náhradu trov právneho zastúpenia spolu vo výške 917,60 Eur.

Proti tomuto rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca odvolanie a to proti výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov konania.

V odvolaní ďalej uviedol, že nesprávne prvostupňový súd zistil skutkový stav veci a nesprávne právne vec posúdil čo sa týka premlčania jeho nároku. Podľa jeho názoru nemôže ísť v prípade, ak má byť osobno-majetkové právo premlčané, aby sa premlčalo v lehote troch rokov od uverejnenia článku. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo/1542/2003. Podľa jeho názoru tak jeho nárok trvá a bude trvať až do jeho uspokojenia.

Žalovaný podal odvolanie proti výroku o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok alebo vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie.

V odvolaní ďalej uviedol, že prvostupňový súd odôvodnil rozhodnutie o trovách konania s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p., pretože žalobu o ochranu osobnosti posúdil ako „jeden celok, pokiaľ ide o nárok na odstránenie následkov týchto zásahov a primerané zadostučinenie“. V prípade neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti sa môže dotknutá osoba, domáhať viacerých nárokov buď samostatne alebo spoločne. Žalobca sa pôvodne jednou žalobou domáhal nárokov, ktoré by mohol uplatniť samostatne a navyše aj prvostupňový súd pôvodné konanie rozdelil a návrh na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vylúčil na samostatné konanie. Preto úvahu súdu o tom, že bol žalobca úspešný v celom rozsahu je potrebné odmietnuť, keďže nemožno považovať niektorý nárok za dôležitejší a niektorý za menej dôležitý.

V odvolaní ďalej uviedol, že kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného, pričom miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy robený vo veci samej. Súd vzhľadom na to, že prerokoval návrh na primerané zadostučinenia v samostatnom konaní mal tak z tohto dôvodu posudzovať úspech, respektíve neúspech v konaní samostatne ohľadne oboch návrhov.

K podanému odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.

Vo vyjadrení ďalej uviedol, že podľa jeho názoru je právo domáhať sa primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch jednoznačne právom majetkovej povahy. Uplatnenie práva podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž nie je nič iné, ako domáhanie sa nesporne majetkového plnenia, t.j. plnenia v peniazoch. Skutočnosť, že jednotlivé čiastkové práva podľa § 11 Občianskeho zákonníka, ktoré vo svojom súhrne tvoria právo na ochranu osobnosti sú právami nemajetkovej povahy neznamená, že právami nemajetkovej povahy sú aj práva, ktoré vznikajú ako právny dôsledok porušenia osobnostných práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Poukázal na judikatúru, ktorá podporuje prijatý právny záver prvostupňového súdu.

V odvolaní ďalej poukázal k otázke márneho uplynutia premlčacej doby na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy, že predmetný článok bol uverejnený dňa 07. 12 2000, a teda premlčacia doba uplynula dňa 08. 12 2003. Jednoznačne podľa názoru žalovaného právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa premlčiava vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote a právo žalobcu bolo premlčané uplynutím dňa 08. 12. 2003. Na margo žalobcom citovaného rozsudku Najvyššieho súdu ČR uviedol, že tento názor bol prelomený iným rozsudkom Najvyššieho súdu ČR a to rozsudkom jeho veľkého senátu, a preto viac nemôže slúžiť ako podklad na korektnú argumentáciu.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad z uvedených ustanovení § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a potom ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil.

Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci odvolací súd považuje odôvodnenie preskúmaného rozsudku za správne a osvojuje si ho (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti a v súvislosti s odvolacími dôvodmi žalobcu odvolací súd dopĺňa.

Žalobca namietal v podanom odvolaní nesprávnosť právneho posúdenia premlčania jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“) V prejednávanej veci odvolací súd nenašiel dôvod na odklon od prijatého záveru prvostupňového súdu, ktorý je výsledkom štandardnej súdnej praxe.

Uvedenú problematiku riešil Najvyšší súd SR vo viacerých rozhodnutiach. V rozhodnutí 2Cdo/278/2007, vyslovil, že „ Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ je jedným z relatívne samostatných prostriedkov ochrany práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby a vzniká vtedy, ak morálne zadosťučinenie nepostačuje a pokiaľ došlo k zníženiu dôstojností fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti v značnej miere. Aj keď ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, jeho vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 OZ).

V rozhodnutí 1 Cdo 100/2009:

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je jedným z čiastkových a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby a vzniká vtedy, pokiaľ morálne zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako výsostne osobné právo nepostačuje na vyváženie a zníženie nepriaznivých následkov protiprávneho zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby a aj keď ide o satisfakciu v oblasti nemateriálnych osobnostných práv (obdobne ako pri bolestnom a sťaženi spoločenského uplatnenia alebo pri priemyselnom vlastníctve) jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy.

Ani odlišnosť takéhoto nároku (náhrada nemajetkovej ujmy) od náhrady škody, ktorá je nepochybne nevymáhateľná v prípade uplatnenia námietky premlčania, však nespôsobuje to, že by sa predmetný nárok stal nemajetkovým, a preto táto odlišnosť nemôže spôsobiť jeho nepremlčateľnosť.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje.

Je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo je určujúce, z hľadiska uplatnenia všeobecného právneho inštitútu (v tomto prípade premlčania).

Odvolací súd len poznamenáva, že teória na ktorú poukazuje žalobca v podanom odvolaní vychádza z rozdielu vo funkcií peňazí pri nárokoch na náhradu škody (reparačná funkcia) a pri náhrade nemateriálnej ujmy (satisfakčná) a tak sa nemá pripúšťať možnosť premlčania samostatnej formy ochrany práva. V tejto súvislosti je potrebné poukázať, že ak je obsahom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy požiadavka na zapltenie peňažnej čiastky, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Je to obsah nároku a nie predmet ochrany, čo je určujúce z hľadiska uplatnenia všeobecného právneho inštitútu (v tomto prípade premlčania), (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 1Cdo/100/20009).

Je nutné poznamenať, že je povinnosťou súdu rozhodovať v obdobných veciach, rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon.

Ústavný súd SR uviedol : „neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že budú ich správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). (porovnaj nález ÚS SR z 10.11.2011, sp. zn. IV. ÚS 481/2011 - 19).

Odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci BEAIN v. Rumunsko (Sťažnosť č. 30658/05, Baranowski vs. Poľsko, sťažnosť č. 2835/95).

Napokon povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie (napr. Alexi, R: A theory of legal argumentation. A theory of rational discourse as theory of legal justification. Oxford: Clarendon press vs. 1989, s. 277 - 278, citovaný v článku autora V. C., vzájomne si odporujúca judikatúra je porušením dohovoru: BEIAN V. Rumunsko na www.otvorenepravo.sk <<http://www.otvorenepravo.sk>>).

Žalobca v podanom odvolaní argumentuje rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky, kde však platí iná právna úprava, a navyše judikatúra všeobecných súdov Českej republiky nie je pre Slovenskú republiku bez ohľadu aj na porovnateľnosť právnej úpravy záväzná. Tak všeobecné súdy, ako aj ústavný súd nie sú povinné zachovávať kontinuitu s rozhodovacou činnosťou najvyššej súdnej inštitúcie iného štátu (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 488/2013-38).

Pokiaľ súd prvého stupňa v posudzovanej veci zastal právny názor, že nárok navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zásahu do osobnostných práv je premlčaný, je jeho záver vecne správny. Žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy návrhom zo dňa 18. 01. 2008 a uplatnil toto právo až po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá mu uplynula dňa 08. 12. 2003, keďže predmetný článok bol uverejnený dňa 07. 12. 2000.

Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 OZ. Ustanovenie § 101 OZ upravuje všeobecnú premlčaciu dobu, ktorá platí vo všetkých prípadoch, pokiaľ zákon pre jednotlivé práva neustanovuje osobitnú (kratšiu alebo dlhšiu) premlčaciu dobu. Všeobecnú premlčaciu dobu ustanovuje zákon v dĺžke 3 rokov. Zákon súčasne ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby (dies ad quo). Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda akonáhle mohla byť dôvodne podaná žaloba (actio nata). Zákon určuje objektívne stanovený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý nezávisí od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený subjekt vedel alebo nevedel o svojom práve. Všeobecná 3-ročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Tento okamih je daný objektívne a nezávisle od subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený vedel alebo nevedel o svojom práve (pozri R 1/1998, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. mája 1997, sp. zn. 3 Obo 44/97).

Deň, od ktorého začína plynúť premlčacia doba je teda totožný s dňom, keď možno po prvý raz podať žalobu bez nebezpečenstva, že bude zamietnutá súdom pre predčasnosť.

Prvostupňový súd správne vyhodnotil začiatok premlčacej doby, ako aj jej plynutie. Žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy návrhom zo dňa 18. 01. 2008 a uplatnil toto právo až po uplynutí premlčacej lehoty, ktorá mu uplynula dňa 08. 12. 2003, keďže predmetný článok bol uverejnený dňa 07. 12. 2000.

Odvolací súd s poukazom na zistený skutkový stav, s prihliadnutím na zákonné ustanovenia, citovanú judikatúru dospel zhodne s prvostupňovým súdom k záveru, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného dotýkajúce sa výroku prvostupňového súdu o trovách konania, odvolací súd preskúmal odvolanie žalovaného a dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného proti výroku o náhrade trov konania nie je dôvodné.

Aj vo vzťahu k trovám konania sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a odvolacím dôvodom žalovaného odvolací súd dopĺňa:

Odvolací súd nespochybňuje tvrdenie žalovaného, že žalobca sa podanou žalobou domáhal priznania dvoch samostatne žalovateľných nárokov - ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Oba nároky sú však dôsledkom protiprávneho konania žalovaného, ktorým žalovaný neoprávnené zasiahol do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Nie je preto možné tieto nároky absolútne oddeľovať, ako tvrdí žalovaný v podanom odvolaní. Tento záver nepriamo vyplýva aj z právnej úpravy odmeny advokátov pri poskytovaní právnych služieb vo veciach ochrany osobnosti, keď podľa § 10 ods. 8

vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je tarifnou hodnotou veci fixná suma, kde sa zohľadňuje len to, či sa v rámci žaloby žiada aj náhrada nemajetkovej ujmy alebo nie. Všetky uplatnené nároky v rámci konania o ochrane osobnosti tak nie sú posudzované ako spojené veci a odmena sa neurčuje podľa § 13 ods. 3 vyhlášky. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 56/2010, podľa ktorého cit.: „V konkrétnej veci ide o spor o ochranu osobnosti (§ 13 Občianskeho zákonníka); imateriálne hodnoty ľudskej osobnosti (napríklad meno, česť, dôstojnosť, súkromie) predstavujú hodnoty, ktoré vyjadriť v peniazoch nie je možné, a proti neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti môže dotknutá osoba uplatniť primerané právne prostriedky [oprávnená osoba sa môže napríklad domáhať, aby sa od neoprávnených zásahov upustilo, domáhať sa zdržania neoprávnených zásahov (zdržovacia žaloba), prípadne aby sa odstránili následky neoprávnených zásahov (reštitučná žaloba); môže tiež žiadať poskytnutie primeraného zadosťučinenie (satisfakčná žaloba)].“ Prvostupňový súd preto nepochybil, keď žalobu o ochranu osobnosti posúdil ako jeden celok a aj napriek tomu, že žalobcovi nebola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy ale súd „len“ uložil povinnosť žalovanému uverejniť verejné ospravedlnenie žalobcovi, považoval žalobcu za úspešného v konaní. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca bol v konaní úspešný, pretože v konaní sa úspešne domohol ochrany proti neoprávnenému zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. A preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý do jeho práva na ochranu osobnosti neoprávnene zasiahol.

Pokiaľ ide o samotnú špecifikáciu priznanej náhrady trov, tak tú žalovaný v podanom odvolaní nespochybnil. Preto odvolací súd pri viazanosti rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) posúdil aj odvolanie žalovaného ako nedôvodné.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.. Ani odvolanie žalobcu a ani odvolanie žalovaného neboli dôvodné, a preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žiadnemu z účastníkov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.